

– in zijn negentigste levensjaar – een cd voor *La dolce volta*, het label dat eerder ook opnamen van Aldo Ciccolini uitgaf.

De uiterst bedachtzame tempo's passen Schuberts pianosonate D 894 wonderbaarlijk goed. Zelfs de wat gezapige ritmiek heeft zijn charme. Oostenrijkse gemoedelijkheid misschien? Beethovens bagatellen opus 126 vragen toch meer momentum en Mozarts Rondo K 511 krijgt al meteen iets opzettelijks doordat het tempo net niet uit zichzelf voortkabbelt.

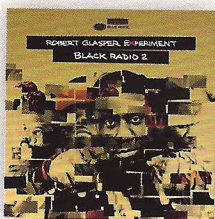
Dit soort sceptische opmerkingen behoor je niet over oude mensen te maken. Zeker niet als het om een gewezen meester gaat die het voor zijn leeftijd nog verduiveld goed doet. Wat mij betreft schuift u mijn bedenkingen dan ook rustig opzij voor een avondje kritiekloos meedeinen met overgrootvader Presslers muzikale mijmeringen.

Elger Niels

La dolce volta LDV 12

Pianowereld 2014-1

Robert Glasper experimenteert door

Het ziet er niet naar uit dat pianist Robert Glasper (35) terugkeert naar het gekende pianotrio, waarin hij zijn schier onbegrensde

technische vaardigheden kan demonstreren. Logisch om tenminste twee redenen. Glasper zei dat "jazz een enorme hengst nodig heeft", die voert tot buiten de grens. En zijn in 2012 verschenen cd *Robert Glasper Experiment Black Radio* werd onderscheiden met een Grammy Award.

De wereldtour die Glasper met drummer Mark Colenburg, bassist Derrick Hodge en Casey Benjamin (vocoder en saxofoon) tot op het North Sea Jazz Festival bracht, was vooral bij jongeren die jazz nog moeten leren, een enorm succes. Want Glasper breidt jazz uit met hiphop en (new) soul en geeft elektronica alle kans.

De recent uitgekomen cd *Robert Glasper Experiment Black Radio 2* is meer van hetzelfde en met hetzelfde raffinement gemaakt. De pianist riep dit keer de vocale hulp in van onder meer Jill Scott, Norah Jones, Dwele, Snoop Dogg, Lalah Hathaway

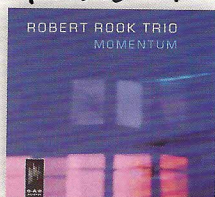
en Emeli Sandé.

Calls, voortreffelijk gezongen door Scott, is zelfs als single uitgebracht. Maar *Let it ride*, met de vocale hoofdrol voor Norah Jones, machtig begeleid door Colenburg en de op de achtergrond solerende Glasper, verdient eveneens uit dit album getild te worden. Met Snoop Dog en Lalah Hathaway heeft Glasper zich verzekerd van musici, wier teksten verder gaan dan lovesongs, zoals al uit een titel als *Jesus Children* blijkt. Wat Robert Glasper vooral sympathiek doet blijven, is dat hij dan wel ver van het vertrouwde jazzhuis dwaalt, maar wil blijven swingen.

Klaas Koopman

Blue Note 88333

Pianowereld 2014-1

Mooie melodie en swing

Even dacht ik in het derde nummer GB's *Groove* van Robert Rooks nieuwste cd *Momentum* dat hij Keith Jarrett wilde imiteren. Maar Robert Rook (1966) is daar te eigenninnig voor. Het is misschien wel het sterkste nummer. Samen met het mild swingende *Topology*, waarin de pianist met snelle loopjes zijn ritmetandem van het rechte pad lijkt te willen duwen. Maar dat lukt natuurlijk niet. Bassist Thomas Winther Andersen - sinds 2004 aan Rook verbonden - kent de pianist als geen ander. En drummer Bart van Helddingen mag dan nu wel debuten bij de pianist, hij is natuurlijk wel een van de betere drummers in deze contreien. *Regularity* is een andere compositie die het verdient om lang(er) op het repertoire te blijven. Union beantwoordt evenzeer aan de criteria die Rook zichzelf meestal oplegt: mooie melodie en swing.

Maar de pianist kan ook uit een veel improviserender en vrijer vaatje tappen, zoals in *Axiom of Choice*. Al is het onduidelijk, waarom Rook onontkoombaar die keuze maakte. In zijn andere gestructureerde composities is hij een van de betere muzikschrijvers. Hij moet daar zelf van overtuigd zijn geraakt, want *Momentum* (dat overigens 'vaart' en 'massa' betekent) bevat slechts één 'geleende' compositie, *Orbits* van Wayne Shorter. De andere tien zijn van Robert Rook. Daar zitten dus enkele bovenmodale bij. Robert Rook is behalve

pianist ook wiskundige. Jammer dat hij geen marketing heeft gestudeerd. Dan was hij nu een van de bekendste jazzpianisten in Nederland en wijde omgeving geweest - en niet een te weinig gehoorde!

Klaas Koopman

O.A.P. Records 1304

Pianowereld 2014-1

Zwanger van Virgo Songs

Waarom zou je als jonge, ondernemende muzikant een cd

maken? In dit tijdperk van digitale muziek waarin downloaden en consumeren van muziek sneller gaat dan knippen met je ogen? Dat vroeg pianiste- zangeres Maartje Meijer (*1985) zich af. Ze wist zelf het antwoord: "Ik pleit voor de herwaardering van de cd als verhaal."

De liedjes op haar debuut- cd *Virgo Songs & Instrumentals* vormen dus samen een verhaal. Zo heeft ze de liedjes geschreven. In één periode, toen ze zwanger was van haar eerste kind. De vader is Jesse van Ruller, één van 's werelds beste jazzgitaristen. Natuurlijk doet hij mee op *Virgo*, als gitarist en producer. Met Van Ruller staan basklarinettist Joris Roelofs, bassist Tobias Nijboer, drummer Kaspars Kurdeko, percussionist Bart Fermie en - op vier van de negen nummers - de New Amsterdam Voices de pianiste terzijde. Harmonie en melodie zijn belangrijk, aldus Meijer. Het gaat in dit verhaal echter evenzeer om de tekst.

Maartje Meijer kan veel heel goed. Want *Virgo* is een sterk debuut. Niet typisch jazz, wel soms jazzy. Met uitspringende liedjes als het folk- vrolijke *I just wanna eat*, en het melodieuze *Everybody's boy and my own*. Op *Mushroom* en *Invisible strength* laat Maartje Meijer horen hoe voortreffelijk ze piano speelt. Haar stem is al even mooi. En componeren kan ze ook. Dat ze *Footprints* van Wayne Shorter koos naast acht eigen songs onderstreept dat ze dicht bij de moderne jazz staat. Maar *Footprints* heeft ze dan weer wel alleen voor de New Amsterdam Voices gearrangeerd!

Klaas Koopman

C-string 1215